

Tádžmahal

Po očištné koupeli ve svaté řece Ganze balíme a čekáme na terase. Dáváme si oběd zeleninovou polévku, nudle se sýrem a houbami. Rikšou se přesunujeme na nádraží. Opět plno žebráků. Rychlík má nepatrné zpoždění asi 5 hodin. Dáváme si vegetariánskou večeři rýží, brambory extra okořeněné. Huba pálí, podaří se nám ukecat i pivo, ale za 150 rupií (75 Kč). Vytahují poslední slivovici. Konečně Uhra, hotel bez sprchy. Sprchujeme se u sousedek, ony na oplátku využívají naše WC, protože i jim často jedna mísa pro dvě osoby nestačí. Město na řece Džumna bylo celá století hlavním městem Mogulů, proslulo indickou a islámskou architekturou a hlavně je zde 7. div světa nejkrásnější stavba na světě TÁDŽMAHAL. Je to mauzoleum z bílého mramoru, je v něm pohřbena Mumtázmahal, manželka Šáhdžahána, ten tam byl pohřben rovněž. Předtím byl však sesazen a uvězněn svým synem. Ale i ve vězení se asi neměl špatně a zlý jazykové tvrdí, že ve věku 74 let zemřel při aktu s konkubínou. Tu hrobku mu na rozdíl od té krásné smrti ani moc nezávidím. Ale je nádherná. V kombinaci s červeným pískovcem, mramor vykládaný polodrahokamy. Drahokamy už byly dávno ukradeny. Jsme stavbou ohromeni a fotíme a fotíme. Noc trávíme v Raji, tak se jmenuje náš hotel. Na balkoně je statný opičák, rychle zavíráme dveře. K snídani je amoletka a bílý čaj. Bicyklovou rikšou jedeme na prohlídku obrovské Červené pevnosti. Rikšák nás s Jožkou do kopce nemůže utáhnout. Jeho tenké nožičky jsou víc modré než snědé. naběhlé křečové žíly zcela zastínily tenký lýtkový sval. Provádíme rošádu, Ind si hovoří s Jožkou a já vpředu šlapu, neboť mně ho bylo líto a nechtěl jsem coby vykořisťovatel z něj sedřít kůži. V pevnosti jsou za vysokými zdmi pracovny a přijímací salony. Vše z červeného pískovce, dlážděné, vykládané, napodobeniny dřevěných prvků z kamene. Jedeme do manufaktury, kde se vyrábí předměty z mramoru, vykládané drahými kameny. Nádhera. Moc pěkné, ale drahé. Líbily se mi šachy, ale chtěli 700, v uličce ty samé usmlouvám za 360. venku ručně na brusce brousí drahé kameny. Brusič na mne mrká, zabalí mi kousek nefritu (vzácný zelený minerál). Strkám mu pár mincí, zamítavě vrtí hlavou, přidám i bankovku a pořád má málo, tak mu drahý kámen vracím. Mám jich doma dost ze Zélandu a zadara ! Naháněčům v uličce se podařilo mě obklíčit a zatáhnout do obchůdku, nedalo se uniknout. Pod tlakem, ale po smlouvání kupuji dvě šperkownice z mramoru a onyxu s vykládaným obrázkem Tádžmahalu. Opět rikšou se přesunujeme na autobusové nádraží. Ale Mahatmá Fandí má dnes narozeniny, chudí rolníci z venkova manifestují. Dlouhý průvod, zelenobílé prapory, rikša neprojede, musíme jít kus pěšky. Zácpa, bohužel jen na ulici. V životě je vše jinak. Autobusy nejezdí, slyšíme jen jedno slovo trpělivost. Konečně jedem, nemůžu se ani pohnout, zaskládaný bágla. Klima jede naplno, venku vedro, uvnitř kosa. Vytahují bundu, čepici, špunty do uší.

Po pěti hodinách nás čeká večerní Dillí. Ohromný provoz, miliony Indů. Rikša nás veze na NEW DILLÍ REIL WAY STATION. A je konec. Ztratili jsme se. Hrůza. Nikdo nás nečeká a žel ani nehledá. Připadám si s Jožkou jako komunisti při hře na schovávanou. Ty taky nikdo nehledá. Běháme s batohama kolem jakési škaredé sochy, Indové už nás zdraví jako staré známé. Jožka bledý jako měsíc, uklidňuji ho s tím, že to vždycky nějak dopadne. Za dva dny je odlet a je tu jen jedno letiště. Tak o co jde. Konečně si na nás průvodce vzpomene a táhne nás přes Mein bazar na My hotel. Jsme zachráněni a ani se moc nezlobíme. Večer couráme po městě, dáváme si mírně jetou bagetu - ble. V noci vytrestaný více běhám a sedím než ležím. Prohlídka mešity, červené pevnosti - pěkná, mramor, vykládaný paravan, lázně, přijímací salon. Metrem Nové Dillí, výstavné, prostorné. Třída Rádžpath, lemovaná vládními budovami, parlament, rezidence prezidenta, dříve britských místokráľů. Vítězný oblouk, 100.000 padlých Indů v I. světové válce, komplex Quatab Minar, obrovská kamenná mešita s nerezavějícím 7 m sloupem, Lotosový chrám (obdoba opery v Melbourn), Birla chrám zasvěcený bohyni bohatství - samá svastika. Síkové s turbany nás zvou do svého chrámu. Bosky, na hlavě šátek, modlíme se, umýváme nohy. Je zde jídelna pro chudé i s noclehárnou. Ještě ghát, černá mramorová deska, kde byl spálen M.Gándí. Staré Dillí je hradbami obehnané muslimské město. Úzké uličky, bazar, hygiena hamba plut. Prodejci mají zboží na zemi, na dece, přes to skáče a trousí koza. Ležící bezdomovci, krásy, neuvěřitelný mumraj. Písáry na ulici, chlapi chčijú a ženské kolem procházejí a drcají je do zad. Voda žádná, moč teče po zemi a hned 2 metry vedle je stánek s jídlem. Už jsme po 30 dnech unavení a poslední chrám máme prohlédnutý za pár minut, Zato nová skupina si vše pečlivě prohlíží a

fotí. Zjišťujeme, co je nového u nás doma, oni zase chtějí vědět jak to chodí ve světě. Mimo jiné jim klademe na srdce, aby si hlídali peníze i pasy, aby nedopadli jako naši soupeřníci v Číně. Jeden velmi zkušený cestovatel, navštívil již 39 zemí, prohlašuje, že něco takového se mu nemůže stát. A večer je bez pasu. Nejsme škodolibí, ale smějeme se. Nemá machrovat, cestovatel si tu 40. zemi bude jistě dobře pamatovat. K večeri si dáváme snad žiletky, jak je to ostré. Tranzit na letišti. Odlétáme v 0:40 přesně, v letadle dvakrát příjem potravy, dvakrát výdej - přímá úměra. Přestup Paris De Gol a Praha, metro Hradišťan a konečně doma. Moře zážitků a vzpomínek nad 1000 fotek a 10 hod. videa. Rychle si dávám do pořádku mikrofloru ve střevech, za měsíc mě čekají Filipíny. O tom zase až příště.
Pedro

P.S. Památka je známá, ale interiéry jsou téměř neznámé, protože jen málokomu se podaří vstoupit do vnitřních prostor. Tádž Mahal nechal vystavět indický mogul Šáh džáhán na památku své předčasně zesnuvší ženy. V roce 1629 zemřela ve věku 36 let při porodu jeho žena Arjumand Banu, známá též jako Mumtáz Mahal (Vyvolená palácem). Jeho žal byl tak veliký, že učinil slib, že postaví pomník hodný památky, jíž by se nevyrovnalo nic na světě. Tádž Mahal se stavěl 22 let a na jeho stavbě se podílelo přibližně 20. 000 dělníků. Stavělo se podle návrhů jednoho francouzského a jednoho benátského architekta. Žádné konkrétní jméno není však známé. Pomník je postaven z mramoru, který byl na stavbu dopravován z 300 km vzdáleného lomu. Celý povrch je zdoben polodrahokamy, drahokamy a kaligrafická výzdoba je provedena černým mramorem. Od roku 1983 je Tádž Mahal součástí Seznamu světového dědictví UNESCO.

